

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟ. 14 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 4 ΛΕΠΤΑ

Το Αηδόνι και το Τριαντάφυλλο

*Μύθος της Περσίας — από την παράδοση του Ρόδου και του
Αηδονιού*

Ένα αηδόνι ζεσταίνει με το τραγούδι και την
καρδιά του τις παγωμένες ρίζες μιας
τριανταφυλλιάς, στον πιο όμορφο κήπο του
Ισπαχάν.

ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΠΟΛΗ · PARAMYTHOUPOLI.GR

Ο κήπος του Ισπαχάν

Πριν από πολλά πολλά χρόνια, στην πόλη Ισπαχάν της Περσίας, υπήρχε ένας κήπος τόσο όμορφος, που όσοι τον έβλεπαν έλεγαν πως κάπως έτσι πρέπει να μοιάζει ο παράδεισος. Είχε συντριβάνια που κελάρυζαν, πλατάνια που ίσκιωναν, και τριανταφυλλιές κάθε λογής.

Σε μια γωνιά του κήπου ζούσε ένα μικρό αηδόνι. Και το αηδόνι αυτό αγαπούσε, πάνω απ' όλα στον κόσμο, μια τριανταφυλλιά με ένα και μοναδικό λευκό μπουμπούκι.

Κάθε βράδυ καθόταν στο κλαδί της και της τραγουδούσε τα πιο γλυκά του τραγούδια. Τραγουδούσε για τον ήλιο, για τη βροχή, για τα ποτάμια που κατεβαίνουν από τα βουνά. Και ύστερα σώπαινε και περίμενε, μήπως και ανθίσει το λευκό μπουμπούκι.

Μα το μπουμπούκι έμενε κλειστό.

Οι παγωμένες ρίζες

Ο χειμώνας εκείνη τη χρονιά είχε σταθεί βαρύς, και η γη δεν έλεγε να ζεσταθεί. Ένα βράδυ, η τριανταφυλλιά αναστέναξε και μίλησε στο αηδόνι:

— Τα τραγούδια σου είναι τα πιο όμορφα που άκουσα ποτέ. Μα οι ρίζες μου είναι παγωμένες και τα πέταλά μου λευκά σαν το χιόνι που τα πάγωσε. Για να ανθίσω, δεν

μου φτάνει η ομορφιά των τραγουδιών σου. Χρειάζομαι τη ζεστασιά μιας καρδιάς.

Το αηδόνι δεν ρώτησε τίποτα. Ήρθε και κούρνιασε χαμηλά, κοντά στη ρίζα της τριανταφυλλιάς, εκεί που ο κορμός ήταν γεμάτος αγκάθια. Αγκάλιασε το κλαδί με τα φτερά του και ακούμπησε το μικρό του στήθος πάνω σε ένα αγκάθι — και άρχισε να τραγουδά.

Η νύχτα του τραγουδιού

Τραγούδησε όλη τη νύχτα. Και όσο πιο όμορφο γινόταν το τραγούδι, τόσο πιο σφιχτά αγκάλιαζε το κλαδί. Το αγκάθι πλήγωσε το στήθος του· πόνεσε, μα δεν σταμάτησε. Και μια στάλα από την καρδιά του, ζεστή και κόκκινη, κύλησε στο αγκάθι, πέρασε στον κορμό, κατέβηκε ως τις ρίζες, βαθιά μέσα στην παγωμένη γη.

Τα άστρα στάθηκαν να ακούσουν. Τα συντριβάνια σιγήσανε το κελάρυσμά τους για να μη χάσουν νότα. Και κάτω στο χώμα, οι παγωμένες ρίζες ένιωσαν, για πρώτη φορά μετά από μήνες, τη ζεστασιά μιας ζωντανής καρδιάς να τις αγγίζει.

Το πρωί της άνοιξης

Όταν βγήκε ο ήλιος, το αηδόνι κοιμόταν εξαντλημένο στο κλαδί.

Το ξύπνησε ένα άρωμα.

Η τριανταφυλλιά είχε ανθίσει ολόκληρη — μα τα ρόδα της δεν ήταν πια λευκά. Ήταν κατακόκκινα, βαθιά και λαμπερά, στο χρώμα της καρδιάς που τα είχε ζεστάνει. Ήταν τα πιο όμορφα ρόδα που είχε δει ποτέ ο κήπος του Ισπαχάν, κι όσοι περνούσαν σταματούσαν και έλεγαν: «Ήρθε η άνοιξη!»

Και το αηδόνι; Η πληγούλα του έγiane με τον ήλιο. Μα λένε πως από εκείνη τη νύχτα, όλα τα αηδόνια του κόσμου τραγουδούν ακουμπισμένα σε ένα αγκάθι. Γι' αυτό το τραγούδι τους είναι το πιο αληθινό απ' όλα — γιατί βγαίνει ίσια από την καρδιά.

Και όταν ακούγεται μέσα στη νύχτα, οι άνθρωποι στην Περσία χαμογελούν και λένε: «Κάπου ζεσταίνεται μια ρίζα. Έρχεται η άνοιξη.»

Έτσι το αφηγήθηκε το Αηδόνι από το Σιράζ στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο. Και όταν τελείωσε, έμεινε πολλή ώρα σιωπηλό, κοιτάζοντας μακριά.

— Εσύ ήσουν; ρώτησε σιγανά ένα παιδί.

Το Αηδόνι χαμογέλασε όπως χαμογελούν τα πουλιά — με τα μάτια.

— Όλα τα αηδόνια ξέρουν αυτή την ιστορία, είπε. Γι' αυτό τραγουδάμε τη νύχτα.

Σημείωμα πηγής: Το μοτίβο του Ρόδου και του Αηδονιού (γκιουλ ο μπουλμπούλ) είναι από τα πιο αγαπημένα της περσικής ποίησης και παράδοσης — το τραγούδησαν ο Χαφέζ και ο Σααντί από το Σιράζ. Η ιστορία της Παραμυθούπολης είναι πρωτότυπη διασκευή αυτής της παράδοσης για παιδιά.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr